

Arrest

nr. 314 692 van 15 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2024 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché T. VERSCHEUREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 november 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot hernieuwing van haar verblijfsmachtiging als student.

1.2. Bij schrijven van 22 februari 2024 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verzoekende partij om bepaalde documenten over te maken. Dit schrijven wordt de verzoekende partij betekend op 4 maart 2024.

1.3. Op 19 maart 2024 antwoordt de advocaat van de verzoekende partij per e-mail op het schrijven vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 27 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze

Hierbij wordt meer bepaald verwezen naar artikel 104, § 1 van het KB van 08.10.1981:

De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer

7° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een masteropleiding, al dan niet gecombineerd met een schakel- of voorbereidingsprogramma te volgen, en hij na het tweede jaar van zijn studie niet minstens 60 credits behaalde;

Overwegende dat betrokkene naar België kwam om hogere studies aan te vatten; dat hij sinds het academiejaar 2021/2022 ingeschreven was aan de ULB voor de Master en sciences de santé publique gestion des établissements et services de soins, gestion des hopitaux en op het einde van het eerste jaar 5 van de 60 credits behaalde.

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2022/2023 opnieuw ingeschreven was aan de ULB voor dezelfde master maar dat hij tijdens dat academiejaar voor geen enkele bijkomende credit slaagde. Overwegende dat betrokkene voor het nieuwe academiejaar 2023/2024 ingeschreven is aan voor een andere studierichting en aan een andere onderwijsinstelling, namelijk de Faculté universitaire de théologie protestante in de studierichting: bachelier en théologie protestante, en dit voor 60 credits.

Uit voormeld curriculum menen wij te kunnen afleiden dat betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengt, rekening houdend met de resultaten. Na 2 jaar studies behaalde hij nog maar 5 credits en werkte hij de master die hij aanvatte niet af. Hij gaat voor het huidige academiejaar 2023/2024 naar een nieuwe school en andere opleiding van een lager niveau, nl een bacheloropleiding.

Bijgevolg komt betrokkene niet langer in aanmerking voor een verdere verlenging van het tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 58 van de wet van 15/12/1980.

1.5. Op 27 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

*Overwegende dat de genaamde A.N.,M. (...)
geboren te Kinshasa, op (...), van Congo (Dem. Rep.) nationaliteit,
verblijvende te (...) MACHELEN (BRAB.)*

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn

gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

En

Artikel 13: § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden

Op datum van 27.03.2024 wordt in toepassing van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 besloten om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 21.10.2021 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22.02.2023 (betekend op 04.03.2024) waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing. De advocaat van betrokkene mailde onze diensten op 19.03.2024 het gevraagde hoorrecht door.

De advocaat haalt volgende elementen aan:

- Bij aankomst in België had hij aanpassingsproblemen, zowel op universitair niveau als in het dagelijks leven in België
- Studeren tijdens Covid 19 met zijn vele beperkingen
- Vader van een kind in België geboren

Er dient opgemerkt te worden dat COVID-19 voor alle studenten een uitzonderlijke situatie was. De student haalt geen bijzondere omstandigheden of bewijsstukken aan die hem van de andere studenten zou kunnen onderscheiden, en waaruit zou blijken dat de gevolgen van de coronacrisis voor hem dermate zwaarder en uitzonderlijker waren. Er wordt evenmin aangetoond dat de onderwijsinstelling niet de nodige inspanningen heeft geleverd om de negatieve effecten zoveel mogelijk te beperken, zowel op het vlak van onderwijs- als evaluatieactiviteiten.

Betrokkene woont niet samen op hetzelfde adres als het kind (A.N.,J. (...) (...)) en de moeder (L.M., (...) (...)) van het kind. Moeder en kind wonen in Luik, betrokkene woont in Machelen

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (RVV, arrest nr. 126.511 van 01.07.2014; EHRM, Ünerv/Nederland van 18.10.2006; EHRM, Grant/het Verenigd koninkrijk van 08.01.2009; EHRM, Onur/het Verenigd Koninkrijk van 17.02.2009).

+

Het feit dat het kind van betrokkene in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 7, 61/1/4, §2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel onder meer toe als volgt:

“Première Branche,

Tirée de la violation de l'article 61/1/4 (§2) et 5 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

Attendu que La décision de refus de séjour étudiant se fonde sur l'article Art. 61/1/4, § 2 de la loi du 15 décembre 1980 ; ledit article dispose ce qui suit :

« Le ministre ou son délégué peut mettre fin à une autorisation de séjour en qualité d'étudiant ou refuser une demande de renouvellement d'une telle autorisation, introduite conformément à l'article 61/1/2, dans les cas suivants : (...) 6° l'étudiant prolonge ses études de manière excessive ».

Par ailleurs, l'article 61/1/5 précise que « Toute décision de refus, de retrait, de fin ou de non-renouvellement d'une autorisation de séjour tient compte des circonstances spécifiques du cas d'espèce et respecte le principe de proportionnalité ».

La disposition susmentionnée est la consécration explicite des principes de raisonnable et de proportionnalité s'imposant à toute administration.

Il convient de rappeler que parmi les principes généraux de bonne administration consacrés par le Conseil d'État, figure le principe général du raisonnable, selon lequel une administration ne peut prendre une décision dont il est impensable qu'une administration fonctionnant normalement puisse prendre. Rappelons à ce titre que le Conseil d'État dispose de la prérogative de censurer une décision manifestement déraisonnable .

Relevons encore qu'« il y a violation du principe du raisonnable lorsqu'une décision est fondée sur des motifs objectivement exacts et pertinents en droit mais qu'il existe une disproportion manifeste entre ces motifs et le contenu de la décision ».

Relevons encore qu'« il y a violation du principe du raisonnable lorsqu'une décision est fondée sur des motifs objectivement exacts et pertinents en droit mais qu'il existe une disproportion manifeste entre ces motifs et le contenu de la décision ».

Qu'en l'espèce, la partie adverse prend sa décision en se basant uniquement sur l'article 61/1/4, §2, ignorant totalement les dispositions de l'article 61/1/5 en ce sens que sa décision ne tient pas compte des circonstances de l'espèce et du principe de proportionnalité.

Que théoriquement le requérant s'est certes retrouvé dans les conditions qualifiées de prolongation excessive des études. Mais dans son droit à être entendu il a exposé les motifs objectifs qui expliquent sa situation personnelle.

Que plutôt que de décider en fonction de ces circonstances propres de l'espèce, la partie adverse se cantonne à une seule disposition légale dont il fait une application automatique.

Que comme cela a été expliqué dans les faits ci-haut évoqués, le requérant est arrivé dans un pays étranger dans le contexte du Covid-19 qui a tout chamboulé. À cela s'ajoute la situation familiale particulièrement délicate du requérant. Autant des paramètres qui ont dicté le choix de réorientation du requérant après son premier choix d'études.

Que dans sa décision, la partie requérante n'explique pas en quoi tous ces éléments avancés par le requérant ne seraient pas pertinents pour expliquer sa situation.

Que compte tenu de tout ce qui précède, la décision de la partie adverse viole les dispositions sus-évoquées.

Que partant, la décision portant refus de renouvellement de séjour doit être annulée.

Deuxième branche, Tirée de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, la violation du principe de la motivation interne et du devoir de minutie ;

Attendu que les articles 2 et 3 la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs disposent : « art.2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Article 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ;

Que l'obligation du contrôle de la motivation d'une décision prise par une autorité administrative consiste à opérer une double vérification :

- La première relative à l'existence dans l'instrumentum de l'acte administratif d'une motivation en ce entendu la mention du fondement juridique de la décision ainsi que les éléments des faits pris en compte pour justifier la décision prise (a);

- La seconde consiste à vérifier si au terme des éléments pris en compte par l'administration (laquelle doit au demeurant prendre en considération tous les éléments de la cause), cette dernière a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis. (b)

Que s'il est requis que la motivation permette au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842), dans le cas d'espèce il n'en est rien.

Qu'en effet la décision de la partie adverse repose d'une part sur une confusion entretenue entre les énonciations légales et les faits de la cause, et d'autre part, sur des éléments de fait incomplets et contestables d'une autre décision à tel point qu'elle ne permet pas au requérant de comprendre les raisons exactes de l'ordre de

quitter le territoire ;

Que si les références légales indiquées par la partie adverse dans sa décision déterminent de manière claire les motifs de droit de cette décision ; les motifs de fait eux ne sont pas adéquats comme l'exige la loi sur la motivation formelle des actes administratifs dans ses dispositions citées ci-haut et telle qu'elles sont interprétées aussi bien par la jurisprudence que par la doctrine ;

Que la motivation factuelle de la décision comporte essentiellement la réfutation des arguments du requérant sans que la partie adverse veuille les vérifier ou se laisser convaincre par la réalité des faits pourtant avérés.

Qu'alors que l'obligation de motivation formelle oblige la partie adverse à tenir compte des éléments de l'ensemble du dossier, celle-ci se contente de faire des suppositions pour écarter les uns après les autres les arguments pourtant pertinents qui plaident en faveur du requérant.

Que systématiquement la partie adverse se limite à dire qu'il ne ressort pas du dossier tel ou tel autre élément ou que le requérant ne fournit pas telle ou telle autre preuve.

Que le requérant a avancé dans son droit à être entendu adressé à la partie adverse un courrier dans lequel des éléments objectifs sont exposés mais que la partie adverse ne prend pas en compte sans une explication pertinente et raisonnable.

Que dans son droit à être entendu, il précise les conséquences que les effets du Covid-19 dans un environnement nouveau pour lui ont eu sur ses résultats académiques, de même que l'impact de sa vie de famille sur son application.

Que la partie adverse a plutôt préféré s'enfermer dans son interprétation orientée et abstraite du dossier comme pour simplement matérialiser une décision prise d'avance. Le droit à être entendu du requérant n'aura servi qu'à une simple formalité parce que visiblement là, tout était déjà décidé.

Qu'il revenait à la partie adverse, si elle estimait qu'il manquait des documents l'empêchant d'analyser utilement le cas du requérant ; de demander à ce dernier de compléter son dossier plutôt que de se contenter de dire, il ne ressort pas du dossier administratif (...) et de prendre une conclusion.

Que c'est en cela que se fonde le devoir de minutie, l'un des principes de bonne administration.

Que ce principe impose à l'administration de veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement afin de prendre une décision en pleine connaissance de cause.

Il requiert en d'autres termes de l'administration qu'elle procède à un examen complet et particulier des données de l'espèce avant de prendre une décision.

Que l'examen particulier et complet de l'espèce implique notamment que l'administration procède à toutes mesures d'instruction utiles. Cette obligation d'un examen particulier et complet de l'espèce est aussi désignée d'obligation ou de principe de prudence. Un arrêt du CE Meys en 2003 a précisé que l'administration disposait d'un pouvoir d'appréciation, qu'elle était tenue de l'exercer et donc de procéder à un examen particulier et complet (elle doit prendre en compte les caractéristiques propres à chaque espèce).

Qu'il convient de souligner qu'il est de bon sens que les décisions administratives soient prises en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Que les motifs de la décision de refus de séjour de plus de trois mois sont stéréotypés, non pertinents et s'écartent des faits réels qui auraient dû être visés dans leur ensemble.

Qu'à cet égard, l'appréciation portée par la partie adverse ne peut être admise parce que les motifs ne sont pas adéquats, pertinents et légalement admissibles.

Qu'il s'agit simplement d'une erreur manifeste d'appréciation ou de la légèreté dans l'analyse du dossier du requérant par la partie adverse.

Qu'au regard de tout ce qui précède, de la décision de la partie adverse, viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs, le principe de la motivation interne, du devoir de minutie et du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause.

(...) "

2.2. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. De verzoekende partij betoogt onder meer dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing neemt enkel op grond van artikel 61/1/4, §2 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij de bepalingen van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet negeert in die zin dat die beslissing geen rekening houdt met de omstandigheden van het geval en het evenredigheidsbeginsel. De verzoekende partij betwist niet dat zij zich in de voorwaarden bevindt om vast te stellen dat zij haar studies op overdreven wijze verlengt, maar wijst erop dat zij in haar hoorrecht de objectieve redenen heeft uiteengezet die haar persoonlijke situatie uiteenzetten. Zij meent dat eerder dan te beslissen in functie van de omstandigheden eigen aan het geval, de verwerende partij zich beperkt heeft tot het automatisch toepassen van de wettelijke bepaling. De verzoekende partij wijst op haar zeer specifieke delicate familiale situatie, die mede een heroriëntatie van haar studies na haar eerste keuze van studies heeft bepaald. De verzoekende partij betoogt dat de verzoekende (lees: verwerende) partij in haar (eerste bestreden) beslissing niet uitlegt waarom de door haar naar voren gebrachte elementen niet pertinent zijn om haar situatie uit te leggen/te verantwoorden. Zij wijst er verder op dat zij in haar hoorrecht, zoals overgemaakt aan de verwerende partij, objectieve elementen heeft overgemaakt maar dat deze door de verwerende partij niet in rekening werden genomen, waarbij zij nogmaals toelicht dat zij in haar hoorrecht gewezen heeft op de impact van haar familiaal leven.

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de advocaat van de verzoekende partij op 19 maart 2024 aan de verwerende partij een e-mail stuurde waarin onder meer wordt gesteld:

“In de tweede plaats is het zo dat op hetzelfde moment dat hij de valkuilen van zijn academische studies moest overwinnen, mijn cliënt een zeer turbulent privé- en gezinsleven had.

Hij is in feite de metgezel van Madame, L.M.M. (...), die zwanger werd zodra ze minderjarig werd. Samen kregen de twee te maken met een risicovolle zwangerschap waarbij een kind werd geboren, A.N.J. (...), , geboren op 10/02/2024 in Luik.

Dit is uiteraard een situatie die strikt een kwestie van privé- en gezinsleven is, maar het is niet zonder gevolgen voor de academische resultaten van mijn cliënt die, zoals niet mag worden vergeten, voor het eerst in zijn leven in het buitenland is. Met zijn vriendin die amper meerderjarig was en geen bewezen ervaring, werd hij gedwongen om te gaan met de materiële en emotionele last die werd gedictieerd door een zeer complexe situatie.”

Bij de e-mail voegt de advocaat van de verzoekende partij de geboorteakte van het kind A.N.J. waarop de verzoekende partij als vader vermeld staat.

2.5. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd. Ter terechtzitting stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.6. Er wordt in de eerste bestreden beslissing geoordeeld dat de verzoekende partij op overdreven wijze haar studies verlengt, dat haar een machtiging tot verblijf werd toegekend om een masteropleiding, al dan

niet gecombineerd met een schakel- of voorbereidingsprogramma te volgen, en zij na het tweede jaar van haar studie niet minstens 60 credits behaalde, dat zij naar België kwam om hogere studies aan te vatten, dat zij sinds het academiejaar 2021/2022 ingeschreven was aan de ULB voor de “*Master en sciences de santé publique gestion des établissements et services de soins, gestion des hospitaux*” en op het einde van het eerste jaar 5 van de 60 credits behaalde, dat zij voor het academiejaar 2022/2023 opnieuw ingeschreven was voor dezelfde master maar dat zij tijdens dit jaar voor geen enkele bijkomende credit slaagde, dat zij voor het nieuwe academiejaar 2023/2024 ingeschreven is voor een andere studierichting en aan een andere onderwijsinstelling, dat uit voormeld curriculum kan afgeleid worden dat de verzoekende partij haar studies op overdreven wijze verlengt, rekening houdend met de resultaten, dat zij na twee jaar studies nog maar 5 credits behaalde en de master die zij aanvatte niet afwerkte, dat zij voor het huidige academiejaar naar een nieuwe school gaat en dit voor een opleiding van een lager niveau, namelijk een bacheloropleiding, dat zij bijgevolg niet langer in aanmerking komt voor een verdere verlenging van het tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De Raad stelt vast dat het kind van de verzoekende partij werd geboren op 10 februari 2024. Een zwangerschap van de moeder is aldus mogelijk vanaf mei 2023, waardoor de zwangerschap plaatsvond tijdens één of meerdere examenperiodes van het academiejaar 2022/2023. De verzoekende partij geeft aan door middel van een e-mail van haar advocaat van 19 maart 2024 dat haar partner een risicovolle zwangerschap kende, dat dit niet zonder gevolgen was voor haar academische resultaten, dat zij werd gedwongen om te gaan met de materiële en emotionele last die gepaard ging met een zeer complexe situatie. De verzoekende partij verduidelijkt aldus dat haar familiale situatie een impact heeft gehad op haar studies. De verwerende partij was dan ook gehouden dit in overweging te nemen bij haar beoordeling over de vraag of de verzoekende partij, rekening houdend met de resultaten, haar studies op overdreven wijze verlengt. Dit blijkt niet uit de motieven van de eerste bestreden beslissing, minstens blijkt niet waarom de verwerende partij meent dat met dit element, waarvan de verzoekende partij aldus aangegeven heeft dat het een impact had op haar academische resultaten, geen rekening moest gehouden worden.

2.8. De Raad stelt nog vast dat in het bestreden bevel wordt gemotiveerd dat op 27 maart 2024 de aanvraag tot hernieuwing van een machtiging tot verblijf in hoedanigheid van student werd geweigerd, dat er geen relevante elementen werden aangevoerd naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 februari 2023 (lees: 2024) waarbij de verzoekende partij de kans geboden werd gehoord te worden die het nemen van de beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, dat de advocaat op 19 maart 2024 het gevraagde hoorrecht mailde en onder meer aanhaalde dat verzoeker vader is van een kind in België geboren. Hieromtrent wordt gemotiveerd:

“Betrokkene woont niet samen op hetzelfde adres als het kind (A.N.,J. (...) (...)) en de moeder (L.M., (...) (...)) van het kind. Moeder en kind wonen in Luik, betrokkene woont in Machelen

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (RVV, arrest nr. 126.511 van 01.07.2014; EHRM, Ünér/Nederland van 18.10.2006; EHRM, Grant/het Verenigd koninkrijk van 08.01.2009; EHRM, Onur/het Verenigd Koninkrijk van 17.02.2009).

+

Het feit dat het kind van betrokkene in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.”

De Raad wijst erop dat het in het kader van de formele motiveringsplicht kan volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing, die de verzoekende partij ter kennis werd gebracht ten laatste samen met de beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of er omstandigheden werden aangehaald die een ander licht kunnen werpen op het oordeel “*dat betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengt, rekening houdend met de resultaten*” en/of die zich verzetten tegen het nemen van een dergelijke beslissing.

De Raad stelt vast dat uit het motief dat er naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken geen relevante elementen werden aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden – in zoverre de verwerende partij hiermee zou doelen op de beslissing tot weigering van de hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student – evenmin blijkt

waarom de door de verzoekende partij aangehaalde situatie geen ander licht werpt op het oordeel “*dat betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengt, rekening houdend met de resultaten*” of waarom de verwerende partij meent dat dit element niet relevant is en er aldus geen rekening mee moest worden gehouden.

Ook uit de motieven van het bestreden bevel zoals hierboven geciteerd betreffende het niet samenwonen van de verzoekende partij met haar kind en de moeder van het kind, artikel 8 van het EVRM en de “*uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen*”, blijkt niet waarom de door de verzoekende partij aangehaalde familiale situatie waarbij zij wijst op een risicovolle zwangerschap en een “*materiële en emotionele last die werd gedicteerd door een zeer complexe situatie*” geen ander licht werpt op het oordeel “*dat betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengt, rekening houdend met de resultaten*” of waarom de verwerende partij meent dat dit element niet relevant is en er aldus geen rekening mee moest worden gehouden.

2.9. De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

2.10. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste en tweede middel zijn in de aangeven mate gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.11. In de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel wordt afgeleverd omdat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf wordt geweigerd of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf (artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet) en omdat zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden (artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet). Aldus was de uitkomst van de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging als student bepalend voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd kan op dit ogenblik niet worden gesteld dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf wordt geweigerd of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf, noch dat zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat *in casu* als een *accessorium* van de beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging van student van 27 maart 2024 kan worden beschouwd, dient dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald door middel van een vernietiging ervan.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2024 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER